

MÉS INFORMACIÓ

http://www.illadelsllibres.com/wp-content/uploads/2013/11/discurs_lesing_cat.pdf



Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 **BIBLIOTECA** | ALPICAT
SANT BARTOMEU



Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28

Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>



HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:
30 de gener de 2020

RECORDEU:

ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca Hora: 21:15 Coordinador: Andreu Loncà

Doris Lessing

LA CLIVELLA



Doris Lessing va néixer el 22 d'octubre de 1919 a Kermānshāh, actual Bakhtarān, Iran. Quan tenia sis anys es va traslladar amb la seva família a Rhodèsia. Filla de pares britànics, va rebre una educació molt estricta per part de la seva mare. Als quinze anys va deixar els estudis i va començar a publicar els seus primers relats en algunes revistes sud-africanes. Així doncs, la seva formació va ser autodidacta.

La seva carrera com a escriptora va començar quan es va traslladar a Londres el 1949. Va escriure la seva primera novel·la, *The Grass is Singing*, publicada l'any següent. La seva obra descriu les experiències personals. S'hi poden

reconèixer pinzellades de la seva infància a Àfrica i de les seves idees polítiques, ja que va ser militant comunista durant anys, però va abandonar el partit el 1954, en sentir-se'n decebuda.

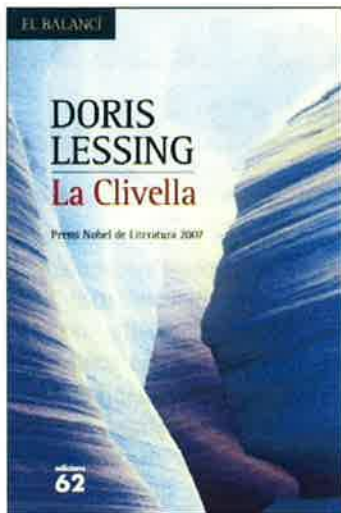
Les seves obres tracten els conflictes culturals, les injustícies de la desigualtat racial i la tensió entre ètica personal, creació artística i compromís polític. Normalment ho fa a través dels ulls de dones sensibles que aporten als seus llibres la reflexió sobre la condició de la dona. La seva obra més coneguda, *El quadern daurat* (1962, *The Golden Notebook*), traduïda al català per Víctor Compta, va representar la seva consagració com a icona del feminisme. El 1966 va tornar a l'Àfrica del Sud, on la van rebre amb els braços oberts després d'haver-li prohibit l'entrada al país per culpa de les seves crítiques.

La seva bibliografia és extensa, però hi destaquen les cinc novel·les de la sèrie *Children of Violence* (1952–69), i les cinc novel·les de ciència-ficció de la sèrie *Canopus in Argos* (1979–83). També va publicar les seves memòries en dos volums: *Under my Skin* (1994) i *Walking in the Shade* (1997).

Ha rebut nombrosos premis que avalen la seva trajectòria professional. Entre d'altres, ha rebut els premis Grinzane Cavour (1989), Internacional de Catalunya (1999) i Príncep de Asturias (2001). El 2007 va ser guardonada amb el Premi Nobel.

per Maria Torres Bauzá

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu



Gràcies al regal de Sant Jordi he fet el meu primer contacte amb la Lessing, autora pendent, com tants d'altres, tot s'ha de dir. La Clivella és una història que no deixa indiferent, més aviat et remou, caragola i fa estremir per la brutalitat d'algunes escenes. També et sacseja la ment. La història ens l'explica un vell senador romà que intenta reconstruir a partir d'escrits antics un episodi d'una era passada, la de les Clivelles. Cito les paraules que van portar Lessing a revelar-nos La Clivella:

"En un article científic recent es deia que la soca humana bàsica i primigènia

probablement era femenina, i que els mascles van arribar més tard, com una mena de segon pensament còsmic [...]. Aquesta és una de les històries que expliquen què podria haver passat quan les Clivelles van donar a llum a un nen."

Com si d'un mite es tractés, les Clivelles eren una comunitat de dones autosuficients que vivien en un paratge idíl·lic a prop del mar, amb llenguatge propi, i capacitat d'engendrar gràcies als cicles de la Lluna. Les Clivelles només parien nenes. Tot canvia el dia que neix un nen mascle i l'harmonia de la comunitat s'altera. Els nens són abandonats perquè morin però les àlignes els salven i els transporten a una vall on aconsegueixen sobreviure. Creixen en un estat primitiu, alletats per una cérvola. Arriba el dia de la trobada entre elles, les Clivelles, i ells, els Ruixadors, els nens que van ser mutilats, abandonats.

La confrontació arriba ben aviat però la dependència entre dones i homes també. De forma metafòrica, Lessing no deixa de parlar-nos de les relacions entre gèneres, i ens sacseja a partir d'una teoria que va contrarcorrent del que sempre ens han explicat.

Un llibre no apte per a misògins ni defensors de la primacia masculina. Apte per a les persones disposades a reflexionar gràcies a una autora que amb 88 anys no ha perdut la capacitat de remoure consciències.

<http://lespolsadallibres.blogspot.com>

10 de maig de 2008

Hi ha lectures que, d'alguna manera, semblen transcendir l'experiència literària per proposar cruament una manera de percebre el món, una sensibilitat al descobert. Associo aquesta impressió a les meves primeres lectures de Cortázar, Dostoievski o Rilke. Però, amb Doris Lessing l'impacte de la lectura es va ampliar amb una dimensió nova, extraordinària. En llegir *El quadern daurat*, em va semblar que per primera vegada llegia una dona. No sabia ben bé en què consistia aquesta sensació, ni tan sols si m'agradava la idea. Però la sensació era indubtable: que mai abans no havia vist reflectida en una novel·la tan complexa i ambiciosa alguna cosa impossible de definir però impossible de no ser reconeguda com és el fet que hi ha una experiència del món de les dones que és inconfusiblement pròpia, amb necessitats i pulsions i associacions que un home mai no expressaria d'aquella manera... I que aquesta experiència abasta i teixeix estretament la convicció política, l'experiència sexual, la creació artística, l'anhel amorós, l'equilibri psíquic i la quotidianitat domèstica.

No tinc cap intenció d'aventurar-me en cap generalització, que a mi mateixa em semblaria reductora o fins i tot ofensiva. El que vull dir és que llegir Doris Lessing és llegir profundament una dona, una dona excepcional. Una dona que ha viscut com li ha donat la gana, en contra de molts cànons establerts, i resistint-se a ser absorbida per qualsevol mena d'etiqueta. Amb la seva promesa lluita per anomenar les coses, per posar noms a l'experiència personal, la seva escriptura transmet sobretot una honestat visceral, que recorre algunes de les dècades més convulses del segle XX.

Arran de la lectura d'*El quadern daurat*, vaig descobrir la peça teatral *Jugar amb un tigre*, que Lessing va estrenar el 1962, el mateix any que es va publicar la novel·la. Considerada una de les peces emblemàtiques del teatre feminista dels 60, vaig traduir-la i dirigir-la a l'Espai Lliure, el 2008. Moltes vegades he tornat a pensar en aquest text, tan vell i tan vigent alhora. El tigre continua assetjant les relacions entre homes i dones. La creació continua essent un joc amb un tigre. Doris Lessing s'ha atrevit a jugar amb els tigres tota la vida. Sens dubte, això li deu haver costat unes quantes esgarrapades, com a mínim. Avui, que ens acomiadem d'ella, voldria celebrar la seva gosadia, tant per viure com per descriure aquest joc i aquesta lluita.

Llegir una dona per Carlota Subirós

Ara.cat 18/11/2013